

vise, at vi maae lade den stakkels lille Eider fremdeles løbe og i visse Forhold nævnes indenfor den store Elbflod, som Grund mod Antagelsen af den nu foreslaaede Ordning af Arvesølgen, medens jeg meget bestemt udtalte mig for den sidste i dens Realitet.

Jeg talte heller ikke paa nogen Maade saaledes, som om jeg misstjendte eller vilde have glemt, hvad vi i de forbigangne Kampens Aar skyldte udenlandske Magter, og hvilke Hensyn der burde tages til dem. Det behøver ikke at siges, at vi ikke ved egne Kræfter have besefret Alt, hvad der har truet Danmark. Jeg har tidligere, da det maaskee baade var mere paa Tide og mere betænkeligt at minde derom, sagt her i denne Sal, at vi skyldte de udenlandske Magter, at vi fik Lov til at levere Slaget ved Idsted; men paa den anden Side skal jeg ligesaa stærkt fastholde, at den danske Hær har reddet Danmark (Hør!); thi, hvis ikke Slagene ved Fredericia og Idsted vare vundne, saa var det aldeles utænkeligt, at noget dansk Monarchie kunde være opretholdt, nogen Hælfstatspolitik gennemført. Oprøret maatte først ved vore egne Kræfter være slaaet til Jorden, efterat Stormagterne havde tilladt os selv at føre Kampen mod Oprørerne. Den Misforstaaelse, som her har fundet Sted, var jeg et Dieblif bange for, havde ogsaa fundet Sted for den ærede Premierministers Bedkommende, idet han i det andet Foredrag, han holdt, antydede, at, medens jeg adskilte mig fra Rigsdagsmanden for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds (Clausen) ved det Maadehold, hvormed jeg havde talt om Sagen, saa havde mine Bemærkninger forøvrigt holdt sig paa det samme Standpunkt, som hans. Dette er nu langt fra at være Tilfælde; og det glæder mig, at Andre noksom have bemærket Modsetningen. Denne Misforstaaelse af hvad jeg sagde kom maaskee tildeels deraf, at jeg, idet jeg talte efter den nævnte Rigsdagsmand, som bestemt havde opponeret imod

det kongelige Budskab med Hensyn til Indholdet, ikke fandt, at det var just min Sag udførlig at bekæmpe denne Opposition, eller anfaae det for ganske passende vidtløftigen at tale imod dem, der ville have Kongelovens Arvesølge fastholdt, førend denne Synsmaade var udstillet af den, som jeg tillader mig at ansee for Hovedrepræsentanten for denne Retning, nemlig Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (S. E. Larsen). Jeg skal altsaa idag for det første gjentage, at jeg afskier mig fra disse ærede Rigsdagsmænd derved, at jeg fuldkommen bestemt tilraader at samtykke i det reelle Indhold af det kongelige Budskab (Hør!), medens jeg derimod ligesaa bestemt raader til at insistere paa, at der skeer ikke uvæsentlige Forandringer i Formen. Jeg vilde ønske, at mange Rigsdagsmænd, naar de dømme om den Modstand, som det kongelige Budskab finder, navnlig fra Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (S. E. Larsen), havde det Kjendskab, som jeg tilfældigviis har, om denne Rigsdagsmands tidligere Forhold til Forhandlingerne om Arvesølgensagen. Jeg troer, at det derved vilde blive klart for dem, hvad jeg nu skal udtale som min Overbeviisning, at der for den ærede Rigsdagsmand og andre med ham til den rene Betragtning af Kongelovens Arvesølge, som i og for sig ønskelig, knytter sig en for ham overmaade naturlig, ja, jeg vil sige paa de ædleste Grunde bygget, Affectionsværdie. De ærede Herrer ville erindre, at Spørgsmaalet om Arvesølgen i det danske Monarchie har været under Forhandling i meget lang Tid, og de ville maaskee ogsaa erindre, at under den forrige Regjering behandlede denne Sag paa en Maade, som jeg nu troer, at alle Danske erkjende for at være ikke ønskelig (Nei!), idet man for en stor Deel holdt danske Publicister udenfor Deeltagelsen i disse Forhandlinger, men derimod benyttede sig af fremmede og deriblandt navnlig tydske Lærde (Hør!).